

2.5. Orwen (narozky)

11.5. Pelco (narozky)

18.5. Julča (13 let)

18.5. Diana (14 let)

21.5. Zajda (svátek)

24.5. Alfi (narozky)

24.5. Jana (svátek)

25.5. Pepík (8 let)

28.5. Áďa (8 let)

Ajeťák

Občasník 6. střediska Junáka Brno. Časopis není výdělečně činný.

Vyšlo 20.4. 2008 v nákladu 70ks.

Uzávěrka příštího čísla bude 5. 6. 2008

Redakce

Šéfredaktora a korektorka: Ges – Martina Tlachová

Sazba: Orwen – Ondřej Veselý, Wizy – Jonáš Holcner

Redaktoři: Knofla – Irena Janíková, Miwe – Eva Pokorná,

Alwar – Vojta Robotka, Orwen – Ondřej Veselý,

Souri – Eva Klepáčková, Híbou – Karolína Opltová,

Bris – Pavel Kuba, Okeo-Dan Kučera

Ilustrátorka: Miwe – Eva Pokorná

Vydává

6. středisko Junáka „A je to!“, Trýbova 1a, 602 00 Brno

číslo účtu 1800695001/2400 URL: <http://ajeto.wosa.cz>

transakce na účtu: http://www.ebanka.cz/trans_uct/1800695001.html

příspěvky posílejte na adresu ajetak@pandora.cz

AKTUALITY

- V sobotu 17.5. proběhl **roverský ufobal**. Naše středisko složilo 3 týmy: Ufobazar (5. místo), Hrana (9.místo), Zbytek (11.místo). Gratulujeme!
- V neděli 18.5. proběhl **dětský ufobal**. Naše středisko složilo 2 týmy: Bolí tě to (2. místo) a Obludy a Mikeš (6. místo). Také gratulujeme!
- Soutěžní ohňostroje **Ignis Brunensis** se budou konat 29.5., 31.5., 2.6. a 4.6 vždy na brněnské přehradě ve 22:30
- 24.5. od 18h se koná **brněnská muzejní noc**. Tak neváhejte a navštivte muzea, do kterých byste se jinak nepodívali!

DĚKUJEME

Děkuji Daisy za její dobré srdce a ochotu mi pomoci v situaci, ve které zrovna jsem. Daisy, děkuju ti za vše, moc si toho vážím a hafo to pro mě znamená. Díky!

Jaim

Děkujeme všem světluškám, které vzaly na výlet své kamarádky.

vedení Berušek

Chcete také někomu za něco poděkovat? Potěšil vás někdo, nebo vám s něčím pomohl? Pište na ajetak@pandora.cz

Test pro chytré děti

Která kočička je brankářka??

Správná odpověď z minulého Ajeťáka: c)

Převlíkanda

Z Převlíkandy se nám sešlo více článků od více autorů a všechny tady budou :)

Kdy: 19.4.2008

Kdo: Strašně moc lidí

Sraz měli všechny klany v 9:00...Klany o sobě nevěděly, kde má jinej klan sraz, ale v průběhu hry si myslím, že všichni věděli, kde maj' nepřátelý sraz. Náš klan (Salieri) jsme měli sraz u Mě-nínské brány, Luciano v obchodní pasáži a Car-ducci měli sraz v podchodu u KB na Svobodáku. Hra začala v 9:30. Nebudu popisovat jak se hrálo(je to moc složitý). Zmíním se o pár věcech z celé hry:

Zelný trh bylo neutrální území, kde se nesmělo bojovat. Na Zelňáku byl asi Eršin jakožto prodavač mrkve za herní peníze (diskety) se svým stánkem.

Michal

Mrkve, které prodával Eršin, představovaly informace. Aby klan postoupil do druhé čísti hry, musel mít alespoň 2 kg mrkví. Ve druhé čísti se už nehrálo po centru, ale šlo se na Špilberk, kde byl krátký úkol a po jeho splnění se šlo do klubovny. V klubovně se z mrkví musel udělat mrkvovej salát a strávit ho. Poté se šlo do jednoho kopce vedle Úvozu, kde na jeho vrcholku na nás čekal chlap pod deštníkem. Měli jsme za úkol pomocí lidského těla přenést vodu do trubky v země, která představovala studnu, na jejímž dně byla zpráva. Po vyplavení zprávy jsme šli na horní hřiště na Kraváku. Tam měla poslepu každá dvojice posbírat 6 koulí. Po nasbíráni koulí pro celý klan se šlo přepadnout státní poklad. Po ukradnutí pokladu jsme ho v klubovně snědli a po vyhlášení výsledků se šlo dom.

Julča

Jako pořádná mafiánka jsem ráno vstala a hodila na sebe černou košili, sako, kalhoty, sukni a klobouk té samé barvy. Nasnídala jsem se a vyrazila z domu. V 9:00 měla rodina Carducci sraz v pasáži pod Komerční bankou. Zde nám Capo di Tutti Capi vysvětlil zběžná pravidla hry. Hlavní slova, která se vyskytovala v této hře byla „vendeta“ neboli akt msty a „mort“ neboli seš tuhej. Hlavním úkolem první čísti hry bylo hledat diskety – peníze, za které světlušky nakupovaly mrkve. Za hru jsme měli nasbírat určitý počet mrkví a donést je jako celá skupinka do jediného okruhu, kde se nesmělo bojovat – na Zelný trh. V naší rodině byla Hibou a Miwe, namalovány a oblečeny jako barbie, pak Sára jako černoška se super vlasama, And'a, která vypadala jako v tradičním českém tanečním kostýmu, Snort'a, ten byl asi za pako, Irča za elegantní dámu, Katka za dědečka a samozřejmě Pelco a Wizy, kteří vypadali jako dva teplí bratři:). Celá

hra probíhala ve středu města a dál za koleje se nesmělo. Souboj mezi jednotlivci měl jednoduchá pravidla: dotknout se soupeře a říct „vendeta,“ vytáhnou svoji kartu a slabší umírá. Je horko a my ještě nemáme dvě kila mrkví. Co teď? Nezbývá nám nic jiného než přestat skuhrat a máknout, abychom to měli dřív za sebou. Poslední mrkev a naše skupinka, bohužel bez několika členů, se ubírá na zelný trh za Capem di Tutti Capi, aby nám převážil mrkve a zadal další cíl cesty. Na Zelném trhu musíme vyčkat, až se sejde celá naše skupinka, a poté jsme se dozvěděli, že se máme vydat na Špilberk k dělům a zde na nás bude čekat Mašík s na první pohled nelehkým úkolem. Máme spustit vejce z vyhlídky až na zem pod ní tak, aby se nám nerozbi-lo, a přečíst si vzkaz na něm napsaný. Hned napoprvé se nám tento úkol zdaří, a tak víme, že další cíl naší cesty je naše milovaná klubovna. Dojdeme ke klubovně a hle, v ní na nás čeká

Rubby s dalším velmi „nečekaným“ úkolem, a to: nastrohat mrkve, ochutit a sníst. Rychle se všichni zapojili do práce. Začali jsme škrábat, strouhat, ochucovat a konečně jíst. Z klubovny už nás čekala pouze cesta na Kraví horu. Tu nám bohužel komplikují dlouhé provazce nekončícího jarního osvěžujícího deště, takže k další kontrole přijdeme celí promočení a vymrzlí. Na neštěstí byl další úkol přenášení vody v rukou a získávání další informace. Za tuto akci jsme získali mapku místa, kde se bude převážet poklad. Další, co jsme museli podniknout, bylo nabrat municí na zneškodnění strážců převážejících

poklad, takže ve dvojicích posbíráme papírové koule a jdeme na místo onoho činu. Když se začneme přibližovat k onomu místu, už přijíždí vůz a vedle něj tým hlídačů se Zicem v čele. Zaútočíme na ně a za chvíli získáme poklad. Ještě skupinovou fotku a už jdeme na autobus ke klubovně. V klubovně se převlečeme do suchého oblečení a vyčkáváme na ostatní skupiny. Když už jsou všichni v klubovně, tak se vyhlásí místa: 1. místo dostává rodina Carducci, 2. místo obsadila skupina Luciano a na 3. místě se umístili Salieri. Rozdalo se pár ocenění za nejlepší masku, následovalo loučení a cesta do teplých domovů.

Tafird

Převlíkanda mě jako hra velice překvapila. Čekal jsem, že to bude něco ve stylu Chicago nebo nějaké další mafiánské hře po Brně, což byla sice pravda, ale méně než jsem čekal. 1. část byla taková typická – honička po centru, plnění úkolů, hledání peněz (zde disket, což bylo velice originální) a využívání jich (za kupování mrkve :D). I přesto, že některé šifry byly lehce chybné a někdy i neaktuální (už nikdy nic nedělejte podle výloh.. :D), tak jsem si tuto část zhruba užil.

Některé převleky mě velice překvapily, ale bohužel některé mi zase přišly dosti trapné. Ale nejpodstatnější byla 2. část – přepadení konvoje s pokladem. Tahle forma a všechny jednotlivé části mě mile překvapily a užil jsem si je :). Škoda jen, že přšelo, ale s tím jsme nic nemohli udělat a nakonec to tak ani nevadilo. Hra to byla skvělá a už dopředu kladně vzhlížím k další Převlíkandě :)

Převlíkanda od A do Z z mého pohledu

Bris

A jako Alfa pasáž – Skvělý průchod pro zkrácení cesty ze Svobodáku na Orlí. Ze začátku, když jsem běžel pro disketu, jsem ji celou proběhl, aniž bych věděl, že probíhám přímo pod Larssem a spol. Při druhém projití už jsem byl zpozorován.

B jako Bitva – Závěrečné přepadení transportu s penězi. Tahle bitva byla nejtěžší, kterou jsem kdy zažil. Totálně durch promočen, sem se nebyl pomalu schopen ani pohnout, natožpak někoho trefit koulí. Hrůza! Na konec ale doprovod transportu poumíral a my se zmocnili kořisti.

C jako Carducci – Nejlepší rodina. Nejlepší mafiánská rodina, nejlepší členi rodiny, nejlepší světlušky. Vítězství byla pouze formalitka.

D jako Disketa – Špinavé peníze, rozmístěné po celém Brně. Za ně mrkve, informace, čisté, nešpinavé.

E jako Eršin – Pan prodavač na Zelném trhu. Nestandardní stánek uprostřed ostatních stánků. Super! Měl ale povolení?

F jako Fešáci – To byli všichni. Každému jeho převlek slušel a na závěr hry byli ti nejlepší dokonce vyhodnoceni a oceněni diplomkem.

G jako Geniální – geniální hra, díky patří všem co se podíleli na organizaci!

H jako Hledání – na začátku hry bylo potřeba vyluštit šifry a pomocí nich hledat a najít schované diskety. Hledání nebylo vždy nejjednodušší. Mě se například nepovedlo najít diskety

vedle Internationalu nebo také v Denisových sadech ve výklenku ve zdi vedle brány do obdélkové zahrady s obřím platanem.

Ch jako Chani – Členka rodiny Salieri, ale hlavně jedna z nejlépe převlečených lidí. Procházím kolem Mailnovského náměstí, když tu se dvě osoby spolu baví o tom, jestli je může pětka zabít. Poznávám Chani pouze po hlase a rychle odsud utíkám.

I jako Inkognito – Základ převlíkandy. Být tak dobře převlečen, až k nepoznání, až ke stavu Inkognito. Tohohle stavu dokázali opravdu jen ti nejlepší, ale důležité je, že dokázali.

J jako Jednička – Kdo měl na svém papírku s životy číslo jedna, znamenalo to, že jeho mafiánská funkce je soldáto. Taková jednička, jevící se ze začátku jako nejslabší, mohla zabít Capa Crimini (číslo 5). A co pak když spolu chodí Capo crimini a Soldáto? Že Vikki, Terko nebo Tafirde, Okeo?

K jako Kunštát – Proč Kunštát? Jedna šifra totiž odkazovala na Dům pánů z Kunštátu. Její součástí bylo pouze pár fotek. Jedna s nějakými pány, druhá s nějakým barákem, další s nějakým malým městem a tak. U nás tuhle šifru vyluštil Wize během pár okamžiků. Všichni jsme nevěřícně hleděli, když se vrátil s disketou.

L jako Lars – bezkonkurenční, nenápadný, nejlepší. S Larsem jsem se během hry potkal aspoň třikrát, nepoznal jsem ho ani jednou. Vždy jsem si ale byl jist, že ta osoba hraje, akorát jsem tu ženu zahalenou až po uši, se slunečními brýlemi nedokázal odhalit. Po třetím setkání jsem si byl jist, že to bude Zajda. Šel jsem za Larsem a křičel: Zajdo, Zajdo....nic...

M jako Munice – Pro přeřazení transportu bylo potřeba získat munici. Jeden měl zavázané oči a druhý ho naváděl k munici = koulím. Já naváděl Pelca, a protože jsem se nebyl schopen ani ohnout (naprosto promočen, pouze košilka s tričkem, žádný pršiplášť a nikdo mě nepustil pod deštník), tak mi Pelco musel koule donést až k okraji a já do nich jenom kopnul. A ještě něco, fakt jsem nesimuloval, fakt mi byla kosaaa.

N jako Na něě!!! – Capo di cape re zavelel a celej mafiánský klan se vrhl na transport. Ochranku zlikvidoval a mohl si užívat kořisti.

O jako Omega - „...přece nikdo nebude chodit Omegou, tady jsme v bezpečí...“ říkám Julči, když v tu před sebou vidím Rowa jak otáčí krok a mizí.

P jako Prší – Druhá část hry byla, jak všichni víme, silně ovlivněna nárazovým deštěm. I přes toto náš klan udržel první místo od východu ze Zelného trhu a udržel si ho až do konce. Ať žijí Carducci!

R jako Reklama – Už od Velikonoc celá klubovna žila Převlíkanou a všem bylo jasné, že se chystá něco velikého. Hlášky jako čistý prachy nebo špinavý prachy, pořád to jsou prachy, byly fakt super.

S jako Studna – váš informátor leží mrtev ve studni. Jenom pomocí svého těla do ní nanoste tolik vody, aby tělo vyplavalo ven. Tohle byl jeden z úkolů na naší cestě za transportem. Já a Wize jsme měli opravdu velké problémy s přenášením vody v dlaních. Ruce byly totiž dřevěné;-)

T jako Tutti – Capo di tutti capi. Šéf všech šéfů. Slovíčko z mafiánského slovníčku.

U jako Utíkání – základem výběru mého převleku byl podnět, abych dokázal rychle utíkat, aby mi nic nebránilo v pohybu. Můj převlek mě sice moc nezamaskoval, ale běhalo se v něm dobře.

V jako Výhra – Jak jsem již řekl. Vyhrál klan Carducci (Snort'a + Miwe), druhý Luciano (Lars + Zajda) a třetí Salieri (Thran + Chani).

W jako Wheb – Růžová košile mu opravdu sluší, co vy na to? :-D

X jako X – Písmeno X připomíná nůžky. Při nerovnosti v souboji rozhodovalo kámen, nůžky papír. Co jiného napsat k písmenu X?

Y jako Ygrek – Y je tvrdé i a mafiáni jsou tvrdí hoši.

Z jako Zásluha – Naší zásluhou, odměnou byl černý pytel obsahující strašně moc Tatranek, Siest, Kofolu, Salko, Pikao, Bonpary a úplně mega kolečkový oplatky. Ať žijou mafiánské klany.

MEDVÍDĚCÍ KOUTEČEK

Okeo

Milá Medvíďáta,

A máme tu...co? No přece qjeten. To znamená, že už nám zbývá opravdu malá chvíle, než budeme mít všichni na dva měsíce od školy pokoj. Z těchto dvou měsíců strávíte dva týdny na táboře, aby to byly prázdniny jak se patří. Doufám, že se všichni už moc těšíte. Já osobně se už nemůžu dočkat.

Začátkem tohoto měsíce byla úžasná akce šutry, na které se vám zajisté všem, co jste tam byli, líbilo. Však to není jediná vícedenní akce v tom-

to měsíci, poněvač se ještě můžeme těšit na „TTT“ – tvrdý táborový trénink a účast na této akci je POVINNÁ pro všechny, kteří pojedou na tábor.

Závěrem tu pro vás mám jako pokaždě bodování, abyste věděli, jak se vám dařilo sbírat body v uplynulém měsíci a jak na tom celkově jste. A to je vše, mějte se všichni blaze a skautu zdar.

	S 1.4.	V 5.4.	S 8.4.	S 15.4.	Převlí- kanda	S 22.4.	S 29.4.	Celkem duben	Pořadí duben	Docházka duben	Celkem bodů	Celkové pořadí	Celková docházka
Adam	8	31	18	-10	25	2	0	74	10	71%	224	10	68%
Darek	11	29	10	19	0	19	22	110	6	86%	314	7	82%
David	15	32	15	19	20	19	19	139	2	86%	449	2	82%
Filip	15	32	18	19	20	18	17	139	2	57%	468	1	68%
Honza	11	30	16	17	25	22	0	121	4	86%	423	4	77%
Honzík	15	-10	18	20	25	16	19	103	7	86%	281	8	73%
Kryštof	15	-10	18	19	0	19	19	80	9	57%	251	9	64%
Matěj	-	-	-	22	25	19	21	87	8	100%	325	6	100%
Pepík	15	30	16	18	25	17	19	140	1	100%	426	3	86%
Vojta	0	-10	22	31	25	21	22	111	5	71%	326	5	77%

Podhoubí do Bílých Karpat

Bris a Sourí

Víte jak rozdělit čokoládu tvořenou 3*7 čtveřky mezi 8 lidí? Nebo jak rozkrájet štangli salámu pro 8 lidí, z toho jeden je vegetarián? Nevíte? Tak to jste asi nebyli s náma na puťáku do Karpat.

Onoho krásného jarního odpoledne se na nádraží sešli perspektivní geograf s krásným úsměvem, polofrancouz s blbě sbaleným batohem, ambiciózní fotografka s věčně vyzvánějícím mobilem, vyzývavá drbna nenávidějící techniku, dlouhonohá blond matematicka, popálenej chemik s žlutou izolepou na ruce, počítačový expert

s velkou zásobou sladkostí a vtipu a zamyšlený kudrnáč. Přeplněnej vlak, málo místa, stojíme. V průběhu cesty se místa začnou uvolňovat a Jethro vytahuje makové buchty. Jedli jsme a jeli, pak jsme dojedli a taky dojeli. Ocitli jsme se ve Vlárském Průsmyku, chtěli jsme si napustit vodu a na radu místní mládeže jsme si šli napustit vodu na místní záchodky. Ale po zralé úvaze jsme usoudili, že si ji napustíme v hospodě, až na Okeu, který projevil velikou statečnost a napustil si vodu tam. S plnými lahvemi jsme šli najít místo na spaní. Během toho jsme překročili

několikrát československé hranice. Došli jsme na jedno místo v lese, postavili stany a začali vařit večeři. Měli jsme těstoviny. Pak jsme se rozdělili do dvou stanů a šli spát.

Byli jsme velmi natěsnaní, to by mi zas tak nevadilo, ale Bris mrčel ze spaní. *To ráno bylo strašný. Už ta noc, málo místa a pak to ráno. Chci se oblíct a moje kalhoty nikde. Hrůza. Děs.* Jethro uvařil snídani, jejíž obsah cukru převažoval obsah ostatních přísad. Najedli jsme se a vydali jsme se dál. Prošli jsme pralesem s teplo-milnými buky a pak následovala překrásná louka, která nás vybízela ke zhotovení několika fotografií. Šli jsme ještě kus a byla pauza.

Po sněžení několika mrkví a konverzaci s místním sběratelem fléten jsme si šli hrát s ufem. **Pak jsme udělali fakt dobrej závod ve válení sudů, s někým jsem se srazila a byla jsem až předposlední.** *Myslím, že to ale vyhrál Pelco.* Po dostatečném vyblbnutí jsme se dali na odchod. Po několika kilometrech se před našimi zraky zjevil Vršatec, jeden ze zajímavých úkazů na naší cestě – **Prostě kopec, zřícenina hradu a šutřiska.** Zde jsme obědvali a pak jsme se rozhodli prozkoumat zříceninu. *Při návratu ze zříceniny jsem šel s Tafirdem napřed a napadl mě ďábelský nápad – schovat jeden batoh. Vybrali jsme ten Jethrův a strčili ho kousíček vedle. Když se Jethro vrátil, trvalo mu dlouho, než zjistil, že mu něco chybí. Pelco ihned reagoval a chtěl se naslepo někam rozběhnout, když jsem ho zastavil a oznámil že to byl žert. Byl jsem za to ovšem potrestán. Pár okamžiků poté jsem sám od sebe ztratil bundu a protože jsem to zaregistroval až po kilometru, musel jsem se pro ni vrátit.* Pršelo. Vylezli jsme ještě na další dva vrcholy a pak jsme pokračovali dál hledající místo na spaní. Byli jsme více než úspěšní. Usadili jsme se u krásné chaloupky s ohništěm a kadiboudou. Jethro, Tafird a Okeo začali vařit večeři a Hibou, Souri a Pelco se šli projít. **Šli jsme zpátky po louce a povídali si a byli tam dlouho, fakt dlouho** *Když jsme se vrátili, byla už tma a vařilo se jídlo. Bylo to strašně hnusný, ale všichni si mysleli, že jsem fíflena. Pak jsme se-*

děli kolem ohně a slyšeli jsme houkat sovy a taky jsem se jako vždycky bála na záchodě. Dnešní noc jsme strávili pod širákem, kromě Jethra a Okea, kteří dali přednost soukromí na terase chatičky. *To ráno bylo zase strašný, zase mě probudili dřív než obvykle. Tentokrát to byla Ilei.* Po snídani jsme zase šli. Prošli jsme vesnicí, která se asi jmenovala Červený Kameň, s Okeem jsem se pokusil zjistit výsledek utkání českých hokejistů od místního občana oblečeného do slovenského národního dresu. *Bohužel pán kvůli svému stavu nebyl schopen odpovědět.* Po opuštění vesnice jsme dlouho kráčeli, prošli další vesnicí, kde hrál místní rozhlas až jsme přinutili tvrdého Jethra na obědovou pauzu. Byly chlebíky se sýrem a salámem. S naplněnými břichy jsme se začali škrábat na další kopec. **Na tom kopci byl obrovitánskej smrk a my jsme na něj vyšplhali, tedy jenom já, Ilei, Pelco a Jethro a bylo tam spousta pichlavýho jehličí, ale stálo to za to. Sice jsem se řízla o větev, ale ze špičky jsme viděli do širošířého světa.** Prošli jsme kolem krav, nějakou vesnicí, vylezli na kopec a na něm bylo ohniště a místečko na spaní. Uvařili jsme večeři, vyslechli Jethrovy nemravné písne a po nich radši rychle usnuli. *Zase ráno, tentokrát jsem rád vstal. Těšil jsem se na snídani, byl totiž můj perník.* Asi v 10 hodin jsme pokračovali dál. Cesta vedla převážně lesem, až se najednou z lesa stala vesnice. **Koupili jsme si zmrzlinu a dováděli v kašně a kolem ní.** Celí mokří jsme radši odešli. Posledním cílem naší cesty byly Pulčinské skály. Napřed jsme zde obědvali, pak šplhali nahoru a taky dolů, hráli si u potoka a pak šli na vlak zakázanou cestou, kde se těžilo dřevo. Čekání na vlak jsme si zpříjemnili trénováním figlů s ufem. Poté jsme nastoupili do vlaku a jeli domů. Ve vlaku jsme popřáli Pelcovi k narozeninám, darovali mu tričko s podpisy a ve Valašském Meziříčí propustili Hibou. V Brně na nádraží jsme se rozloučili netradičním způsobem: společně jsme zapěli píseň Kapavky a Ťapavky, kterou vám na požádání Bris s Jethrem rádi prezentují.

MEDVĚDÍ KOUT

Milí Medvědi,

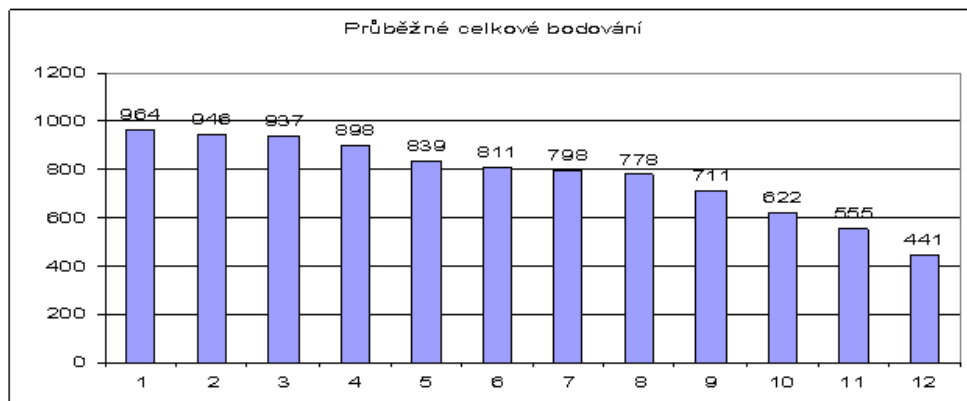
Mámé tu květen. Je vedro a čas do tábora se krátí. Taky si to uvědomujete? Celé vedení pilně pracuje, aby tábor byl co nejlepší. Tak se těšte. V dnešním koutku napřed shrneme akce, které proběhly v poslední době, nakoukneme do budoucna a nějak pěkně to zakončíme.

Na začátku května jsme jako každý rok pomáhali bohdalovským zemědělcům se sbíráním kamení z jejich polí na akci zvané Šutry. Zastoupení z našeho oddílu zde bylo menší než na Velikonocích, ale větší než 0, takže aspoň někdo. Dále máme za sebou i ufobalový turnaj, ale nemohu se o něm rozepisovat, poněvadž proběhl až po uzávěrce. Každopádně v červnovém Ajeťáku naleznete podrobné statistiky a komentáře k zápasům i k celému turnaji.

Na přelomu května a června nás čeká TTT. Určitě na něj jeďte, poněvadž na něm získáte

plno poznatků, které využijete na táboře a budete na to oproti těm flákačům, co nikam nepojedou lépe. Nezapomeňte také že nakládání beden a kufrů bude ve čtvrtek 19.6. 17:00 - 18:00 hod. před klubovnou na Trýbove 1a. Dále už máte mít zapláceno a odevzdané přihlášky na tábor. Nemáte-li tak, tak bleskově zaplat'te či odevzdejte příslušné dotazníky, či kontaktujte svého rádce nebo kohokoliv z vedení oddílu.

Dnes jako přílohu přikládám průběžné výsledky celkového bodování. Jsou ale anonymní, slouží pouze k představě, jaké jsou mezi vámi rozdíly. V bodování nejsou ještě zahrnuty dubnové, květnové a červnové výlety + články do Ajeťáka. Tudíž zatím takhle. Jinak to je pro dnešek vše. V červnovém vydání naleznete pár řádků ode mne a pak si počkejte na tábor, kde během druhého táborového ohně proběhne vyhlášení celoročního bodování. Mějte se!

Šutry

1. Den – příjezd do Bohdalova a první návštěva tábořiště

A už je to zase tady! Jsou tu naše skvělé a všemi oblíbené šutry! Máme sraz ve středu ve... no už přesně nevím, ale vím že sem tam byla o půl hodiny dřív a netrpělivě vyčkávala. Za čtvrt hodiny přišel Mikeš a pak se pomalu začali scházet i ostatní. Až byli všichni po hromadě, tak jsme se vydali na vlak. Když jsme nastoupili a vlak se rozjel, nezbylo nám nic jiného než se po-

sadit do uliček a začít si povídat. Zhruba v polovině cesty vlakem se zvedl Xall a já sem využila situace a zasedla na jeho místo. Jak mě Xall spatřil, nedal mi na vybranou a natvrdo mě zasedl. Za chvíli k nám do kupěčka přišla aji Terka. Jak už je zvykem cestou na šutry, tak jsme vysedli ve Žďáru nad Sázavou a vydali jsme se na nedalekou autobusovou zastávku. Náš dostavník právě přirazil a všichni se nahrnuli dovnitř. Uvnitř nebyla zdaleka tolik místa, jak

Julča

Žďáru nad Sázavou a od tam autobusem až do Bohdecu.... Když jsme přicházeli, nikde nikdo nebyl, tak jsme se natvrdo ubytovali v jedné budově. Ten den jsme šutry nesbírali, ale byli jenom v JZD... My kluci jsme byli uvnitř a hráli karetní hru Hobiti.... Holky nevím kde byly... Večer jsme šli spát a nastal čtvrtek...

Čtvrtek V 7:00 jsme už byli vzhůru venku a šli jsme na pole k vlečkám... Tam jsme se rozdělili na pět skupin a šlo se sbírat.... Ve 12 hodin nám na pole dovezli oběd – řízek s chlebem, teplý čaj a minerálky... Najedli jsme se, napili čaje, vzali jsme si minerálky, dali do traktoru a šli dál sbírat až do 15:30... Po skončení jsme se vrátili do JZD a posléze jsme šli na tábořiště vařit... Nejprve jsme tam hráli a trénovali a ufec a pak až přišly holky, tak jsme si chvíli zahráli, mezi tím měly holky večeři a po nich jsme šli vařit my kluci.... Najedli jsme se a večer za tmy jsme šli zpět do JZD a tam do spacáků a spinkat....

Pátek Je tu další ráno a my zase v 7:00 jdeme na pole....Tentokrát ale nejdeme pěšky, ale jedeme postupně minibusem na pole u kapličky nad Rudolcem... Ráno byla zima stejně jako ve čtvrtek, ale v pátek se později udělalo teplo.... Ráno pole nad Rudolcem vypadalo mega ale odpoledne, když jsme toto pole měli dodělat, za kopcem to pole bylo dvakrát tak větší... V pátek jsme na oběd postupně jeli minibusem do JZD

do jídelny na knedle s masem a omáčkou... Tento den jsme před obědem narazili na velké šutr.... Zpočátku vypadal ne moc velký, ale po obědě, až jsme se vrátili, tak jsme na poli uviděli asi metrovej šutr.... Pole jsme dosbírali akorát do konce sichty, přijel agronom a řekl nám, abychom počkali na autobus... Ten brzy přijel, odvezl nás do JZD a my zase jsme se vydali na tábořiště trénovat ufec a vařit večeři... No a zase za tmy odchod do JZD a spinkat.... V pátek přijeli vlčata a světlušky...

Sobota V sobotu jsme šli také na pole... Na oběd jsme nejeli do JZD, ale v 11:20 na pole přijel agronom a dovezl nám řízky a čaj... Zase jsme se najedli a napili, šli jsme zase sbírat... Měli jsme pracovat do 15:30 ale už v 15:00 jsme byli v JZD... Zase to šlo stejně... Šli jsme na tábořiště na ufec a večeři a zase za tmy jsme se vraceli do JZD a spát...

Neděle To jsme spali až do 8 hodin protože už jsme nešli na pole... Ráno jsme hráli 30 minut po celém areálu JZD hru TR a v 11:30 jsme vyrazili na asi 11 km dlouhou cestu do Ostrova nad Oslavou na vlak, kterým jsme jeli do Brna... Nevím, co se stalo na návratu na pun, protože já a bratr jsme vystoupili už na Brno – Lesná...

A ZASE NĚKDY AHOJ NA DALŠÍM VÝLETĚ....

Koutek poezie

Souri

Ahoj!

Spolu se slunečným jarním počasím přichází i spousta výletů, puťáků a jiných výprav, které jsou po všech stránkách inspirující. Že jste ještě nikde nebyli? To byste se měli honem někam vydat, opravdu to stojí za to. Dva členové chlapeckého oddílu, nadšeni horskou přírodou, velmi originálně přetvořili jednu lidovou píseň. Je poněkud nemravná a proto jsem hodně váhala, zda ji sem můžu napsat. Místo nevhodných nebo sprostých slov napíšu jen píp. Berte prosím celou tuto báseň s velkým nadhledem!!! Druhá básnička je také tak trochu „cestovní“, je od básníka jehož jméno zní velmi cizokrajně: Tudor Arghezi. Je natolik neznámý, že jsem o něm zjistila jen toto: zemřel v červenci 1967 – rumunský básník, publicista a prozaik, vlastním jménem Ion N.

Tot' asi vše, přeji všem takové cesty, jaké si budou přát. A pokud vás na nich něco napadne, nebojte se to poslat do Ajeťáka.

Beskyde, Beskyde,
kdo po tobě ide?
|: píp bača
na ovečky píp.:|

Ach bačo bačo náš,
co ty s náma děláš?
|:Však ty moc dobře víš,
že s náma nezplodíš.:|

Ulevím si rukám,
dobře si píp,
|:Nebudu se divit,
že slintám a kulhám:|

Z cesty

Opěvuji tě i nyní z té dále
neznámý, poručnický, zmizelý do ztracena,
a navíc posílám ti literární žaly,
slova v rukopise a slova vytištěná.
A nechci, křehká čtenářko má, znát,
teď na koni tu projížděje časem,
když moje mužné verše čteš si snad,
ani kdo jsi a ani kdo sám já jsem.

Přející strom s výzdobou blýskající
shora ztrácí své listy – stříbro bílé -
komukoliv do cesty padající,
do duše či jen na klobouk rozmařile.
Ach, slunce, mírně jevící se zas,
neodháníš od sebe blesky též,
nerozléváš do prázdna všechen jas,
jsouc lhostejné, ke komu dosáhneš?

Šutry 2008

Rowis a Ilei

Rowis: Sešli jsme se myslím ve čtyři na nádraží ne??

Ilei: Jo, ale ty jsi jako vždy přišel později...

R: Vo fous.

R: A potom jsme jeli do Žďáru?

I: Jo, tím přeplněným vlakem, kde se mi Thran pořád díval do očí.

R: No já se zase bavil s Wizym o ufecu.

R: Jak jsme dojeli, tak jsme jeli autobusem do Bohdalova a šli se zabydlet do bramborárny a pak nám Medvědům Malmed vysvětlil celošutrovou hru

I: Ale nezapomeň na naše super stěhování nábytku z dolní místnosti... Jak jsme urvali pár nohou od stolu..

R: A vy jste šli na tábořiště ještě ten den??

I: Jo, tam jsme zjistily, že už není molo a bylo nám smutno.

R: My jsme šli na tábořiště až den potom, hned co jsme dopracovali na polích.

I: To byl čtvrtek, že?

R: Jo, a hráli jsme ufec a potom dělali tu rýži.

I: U toho ses opařil, že?

R: A taky řízl.

I: Seš fakt šikovnej...

R: Po tátovi.

R: A co pátek?

I: Bylo na poli teplo.

I: Jo, taky jste se hecovali v knedlicích.

R: Jo, snědli jsme s Brisem každé deset.

I: A Xall 11, ne?

R: To bylo mimo hru.

R: Potom šnek zapadl po kolena do bláta a tahali ho dva traktoristi.

I: Ještě s těma traktorama zapadli asi třikrát do bláta..

R: A večer jsme zase šli hrát ufec.

R: A vařit.

I: Taky jsme se někteří koupali u houpačky, velmi příjemná koupel...

I: Hlavně přijeli naši nejmenší!

R: No jo vlastně

R: To byla potom v sobotu ulejvačka.

I: Jak pro koho, my jsme s Terezou učili Larse a Pelca zpívat Agnus Dei, teda vlastně spíš jenom Tereza..

R: Já zase mluvil s Frimem o wowku

R: A potom jak??

I: Na tábořiště.
R: A na ufec.
I: A vařit.
R: Potom spát.
R: A ráno jsem se konečně vyspal.
I: Já taky, poprvé za celý šutr.
R: No protože jsme nemuseli vstávat na pole.
I: Abych nezapomněla, víš co znamená řaba?
R: Podle vás šutr??
I: Přesně tak, jak si to uhlodl!
R: Říkali jste to vždycky, když jste nějakéj zvedaly.

I: Tak a potom jsme si v areálu JZD zahráli trr.
R: Jo, ale bylo dost krátký.
R: Potom vlčata a světlušky odešli.
I: Zahrálo se pár her a alou pěšky do Ostrova.
R: No a potom do Brna.
I: A v Brně někteří na zmrzlinu.
R: Jo, byla moc dobrá.
I: Ale drahá...
I: No a tím skončily Ťaby 2008.
I: Nebo ne?
R: Jo, bohužel.
I: Neboj, za rok tady budou zase.

CO PŘÁVĚ ČTE?

Rádi byste si přečetli zajímavou knížku, ale nevíte, kde ji objevit? Zajímá vás, jaký literární vkus mají vaši kamarádi? Možná právě někdo, koho každý den potkáváte, čte něco, co by vás mohlo zajímat, jen jste se báli zeptat .....

Znáte Okeovu knížku? Myslíte si o ní totéž co on? Pokud jste ji nečetli, přesvědčí vás o tom jeho komentář?

Jakou zajímavou knihu, o které bys rád napsal ostatním právě čteš nebo jsi četl?

Knihy, které v poslední době čtu, mi nepřipadají moc zajímavé, pač mám čas jen na povinnou četbu. Kdysi dávno jsem četl zajímavou knihu a její název je Král krysa.

Kdo ji napsal?

James Clavell. Ne moc známý autor dle mého názoru.

Proč jsi ji četl, jak ses o ní dozvěděl?

Strašně moc dávno mi o ní pověděla jedna moje velmi dobrá kamarádka.

O čem byla?

Děj se odehrává v zajateckém táboře Čangi na ostrově Singapur v Malajsii v roce 1945. Hlavní

postavy knihy: Král a jeho přítel Petr Marlowe. Král byl americký desátník, který jako jediný v táboře žil jako člověk. Netrpěl nedostatkem jídla. Měl čisté oblečení, cigarety, peníze. Dosáhl toho díky svému štěstí a chytrosti při obchodování s různými cennostmi ostatních zajatců. Všichni si jej vážili, protože ho potřebovali. Zároveň jej však nenáviděli, neboť on měl vše a oni zhora nic.

Proč se ti líbila?

Líbilo se mi že autor v knize přirovnává zajatce ke krysí smečce.

Tvoje oblíbená postava, citát, okamžik z knihy?

Můj oblíbený okamžik knihy je když má Král narozeniny a uvaří si s přáteli fazole s masem ze psa, kterého musel Hawkins utratit. Po krátké diskuzi zda je morální jíst psí maso dojdou k názoru, že je to maso jako každé jiné, když mají hlad.

Komu ze střediska by se podle tebe mohla líbit?

Každému, kdo rád čte zajímavé knihy, a nebo ho zajímá jak se žilo v zajateckém táboře na konci 2. světové války.

Jak malý skaut překonal velké problémy

Část IV.

Houri a Sibou

Co se stalo minule? Konečně setkavší se Štěně a Pampeliška se pomocí tajné chodby dostali do Ústředí odboje proti Felixi Frankensteinovi, samozvanému králi, jehož jméno vám jistě mnoho napovídá o jeho vzhledu. Setkání s pravým králem v jeho ložnici jim konečně objasnilo důvod jejich pobytu ve Škytózii. Úkol je jednoduchý: přivést zpět právoplatného dědice – prý to bude snadné, ale našim hrdinům to tak skutečně nepřipadá

Zaraženě se na krále dívali. „To jako nic nedostaneme? Už týden jsem si nečistila zuby! A nečesala se a už vůbec nemluvím o francouzské manikúře.“ „Nemůžete nás přece poslat ven jen tak – potřebujeme jídlo a mapu. A, a toaletní papír.“ „Toal-co?“ divil se král „papíru máme dost, to by nemusel být problém. Bohuno, prošmejdi mi šuplík a najdi ty staré návrhy zákonů. A kdyby jim to ještě nestačilo, přidej mé staré deníčky z mládí.“ Dřív, než Štěně s pampeliškou stačili něco namítnout, měli oba plnou náruč tiskovin. „No, totiž,“ začal Štěně, ale když viděl králův nadšený pohled, neodvážil se už nic říct. „Dáme vám i osla, někdy může být i přítěží, ale vězte, že vám v divočině bude věrným společníkem, můžete ho i podrbat za uchem.“ Po dlouhém týdnu se Štěně vyspal v pohodlné posteli a ráno si připadal skutečně odpočatý, ačkoli si s Pampeliškou ještě dlouho do noci povídali. Ať se bránili, jak chtěli, po probuzení jim sbalili vše, na co si vzpomněli i nevzpomněli, včetně zubních kartáčků velikosti kartáče na boty, i několika podivných věcí, o kterých nevěděli, k čemu slouží. Nasnídali se a rozloučili se s králem a lasicí, která je ještě vyvedla na okraj města a řekla: „Jděte za srdcem, ony vás víly samy nějak přitáhnou, tohle jim jde moc dobře.“ Štěně pak potřásl lasičce packou, Pampeliška ji objala a vydali se na pouť.

Cesta se tíhla mezi smrdutými poli do nekonečna a ještě dál. V bahnitě půdě kolem cesty rostly oranžovofialové rostliny, které na tom s vůní byly hůř než čerstvě vykydaný hnůj.

Jejich plody vypadaly jako šišky, ale když se rozlouskly, měla uvnitř zrníčka, která chutnala jako švestky. Osle poslušně kulhal vedle nich a občas se na ně tázavě podíval, evidentně mu nikdo neřekl, kam vlastně jdou, stejně jako Štěněti a Pampelišce. Odpoledne se zastavili ve stínu košatého stromu, aby pomalu rozbili tábor, když v tom uviděli siluety jezdců, které se přibližovaly. Shodli se na tom, že míří jejich směrem a řekli si, že alespoň budou večer trávit ve společnosti někoho zdejšího. Rozdělali oheň, začali vařit večeři a zaobírali se myšlenkami, jak se asi dostanou za princem. Siluety se už dávno změnilly v jasné rysy koní, na nichž seděli těžkooděnci v rudých brněních, hrud' jim zdobil zlatý nápis „Milujeme Felixe, Felix je náš král!“ „Pampeliško?“ otázal se Štěně, „Nevím, jestli s námi chtějí tito hoši strávit příjemný večer u táboráku, podívej, co mají na brnění.“ „Utíkejme,“ zařvala Pampeliška – vylila na ohniště kotlík s vodou, popadla osla a Štěně a táhla je do lesa na stráni. Plán to byl dobrý, nicméně na všechno už bylo pozdě – Felixova garda už o nich dávno věděla. Stmívalo se a nebohý osel doprovázen Pampeliškou a Štěnětem klopytal do příkrého kopce. Gardu skoro nebylo vidět, a tak z nich pomalu opadalo napětí. Pampeliška je pro jistotu zavedla do houští, kde se příkrčili a vyčkávali, v dálce houkaly sovy a les nebezpečně šuměl. Už už to vypadalo, že jim nic nehrozí, když v tom dusot kopyt ustal, těžké boty dopadly na zem. Uslyšeli hluboké tlumené hlasy: „Někde tady musí být – z ohniště se ještě kouří, prohledejte les a nezanedbejte žádnou zlomenou větvíčku.“ Štěně s Pampeliškou se příkrčili ještě víc k zemi a snažili se nedýchat. Pampeliška ve snaze zamaskovat osla o něco více zatáhla za jeho uzdu. Ale to neměla dělat – do ticha se ozvalo pronikavé oslí hýkání. „Támhle jsou! Obkličte to houští!“ zazněl velitelův hlas. Už se nedalo nic dělat. Štěně vyskočil, popadl ze země klacek a začal s ním máchat na všechny strany: „Nechte nás klidně odejít a můj klacan vám neublíží.“

„Seš blbej pŮlčíku a to mi stačí:“a zasadil mu dělovou ránu do břicha. Štěně se sklátil k zemi a tiše kňučel.

Myslíte si, že to s našimi hrdiny vypadá bledě?

Tak to se pletete, je to s nimi ještě horší než se zdá. Na druhou stranu, naděje umírá poslední, takže jim věřete, třeba si uvaří jen jednoho z nich a první na řadě bude oslík...

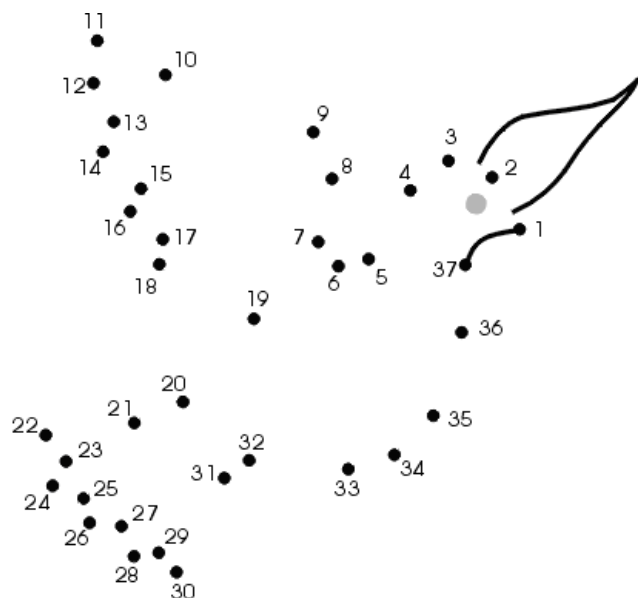
LUŠTĚNINY

Ahoj všichni, kdo máte náladu na luštění. Tradičně tu pro vás jsou dvě připraveny. Starší čtenáři si mohou procvičit mozkové závitky na populární logické hře sudoku a následně si oddechnou při spojovačce, která je určena pře-

devším pro vlčata a světlušky. Spojovačka tentokrát vyžaduje mírnou představivost, však věříme, že se vám bude líbit.

Na závěr všem luštilům přejeme mnoho zdaru.

			2					
7							4	1
8			4		3	9		5
	8				7	4	3	
			5	3	4			
	4	9	8				2	
4		7	1		6			8
6	3							4
					5			

↓ *Následující příspěvek neprošel žádnými redakčními úpravami.* ↓

6° vnitřního zmatku

5.stupeň – Hračka

Tafelberg

...„Mám ti uvařit kávu, zlato?“ zeptala se Markéta svého manžela Libora sedícího ve svém koženém křesle, když si četl dnešní noviny. Na tureckém koberečku, v nepříliš velkém bytu, si před nimi hrál jejich dvouletý syn Honza. Malý

roztomilý blondáček s modrými očima. Před sebou měl krabici s různobarevnými kostkami, které mu rodiče dali na jeho druhé narozeniny, ze které jednou rukou vybíral jednotlivé kostky a skládal je do řady. V druhé ruce držel svou ply-

šovou kočku, kterou měl už od kolébky. Byla to jeho nejoblíbenější hračka. Jeho první hračka. Byl na něj krásný pohled. Vypadal tak nevinně, tak spokojeně, tak rozzářeně. Libor, vyrušen hlasem své ženy, si přestal pročitat v hustých řádcích zpráv ze světa, vyzdvihl oči z novin na Markétu a s pousmáním na tváři mírně přikývl k souhlasu. Markéta mu opětovala pohledem se zářivým úsměvem a odešla do kachlíčkové kuchyně se skvělým sortimentem robotů na vaření. Libor se rozhlédl. Seděl v rohu prostorného obývacího pokoje u okna. Na zelených zdech viselo velké množství obrazů. Jak konkrétních, tak abstraktních. Prostor vyplňoval obvyklý nábytek – plochá televize, malý konferenční stůl obklopen sadou potahovaných křesel s pohovkou, skleněné skříně s keramickými soškami a polodrahokamy a další spousta domácích serepetiček. Na dřevěné podlaze bylo rozvinuto několik kobereců z různých částí světa. Byl šťastný a pyšný na sebe, jak dokázal dobře zajistit svou rodinu. Když se z kuchyně začal ozývat hluk provozu nového kávovaru, kterého koupili ve slevě, opět si vzal před sebe noviny a pokračoval tam, kde přestal:

...zranilo se jen 8 lidí, z toho dva vážně. Nejsou však našťastí nahlášena žádná úmrtí. Tuto událost předstihovalo slabé zemětřesení, které dosáhlo jen 1. stupně...

Libora zpráva přestala bavit. A tak s lhostejným obličejem na tváři obrátil na další stránku s titulkem *Černá kronika* a začal se do jednoho z menších článků:

Sedmnáctiletá dívka skočila ze střechy
Liberec 9. května 2008

Sedmnáctiletá Anna Dokonalá skočila dnes k večeru v Liberci ze střechy pětipatrového panelového domu. Byla ihned přepravena do fakultní nemocnice, ale následkem svého zranění podlehla ještě dřív, než ji tam záchranáři dokázali přepravit.

Událost potvrdil našim novinám operační důstojník Zbrusík z libereckého kraje: „Hlášení jsme dostali od záchranářů v 18 hodin 20 minut.

Případ, zabývající se tím, proč dívka spáchala sebevraždu, je nyní ve fázi šetření.“

„Kdybychom dostali telefonát dříve, mohli jsme ji ještě zachránit,“ řekl zástupce ředitele krajské záchranné služby Josef Sýček. Dívku našel její otec Mirek Dokonálý, který neprodleně zavolal záchranou službu a policii.

„Její rodiče nám poskytli informaci, že jejich dcera mohla trpět nějakou mentální nemocí. Anna se prý v poslední době chovala jinak než jí bylo zvykem. Nebyli si však jisti, poněvadž dívka nebyla vyšetřena psychiatrem a s touto informací je seznámila Annina kamarádka Lucie Skočilová,“ dodal policejní operační důstojník z Liberce.

Když si dočetl tento smutný článek, uslyšel před sebou zacinknutí šálku kávy, jak ho tam jeho žena položila. Vzhlédl od novin a poděkoval jí. Ta ho políbila na jeho oholenou tvář a pohládila jej po krátkých hnědých vlasech. Zatímco si přiložil modrý šálek k ústům, aby se napil trošky dobré horké kávy, Markéta zlehounka vesele vykročila ke hrajičímu si dítěti. „Ahoj ty moje sluníčko,“ oslovila ho mile a vzala jej do své náruče. Avšak Honza jejímu objetí nevěnoval pozornost a když ho zvedla ze země, začal sebou škubat a křičet. Jakoby mu to nebylo vůbec příjemné. Jakoby se chtěl co nejdřív vymanit z jejího sevření. Markéta opravdu takovou nezvyklou reakci od svého synka nečekala a celá vyděšená jej rychle položila zpět k umělohmotným kostkám. Jakmile ho pustila, v mžiku se uklidnil. Vytáhl z krabice žlutou kostku a s úsměvem na tváři ji položil dál do řady kostek, které byly poskládány podle barev. Markéta se polekaně podívala na svého manžela, který byl z události tak v šoku, až se polil kávou, a s klepajícím hlasem se ho zeptala: „V-viděls to?“ Osušil si košili od vylité horké kávy a nevrle přisvědčil: „No bodejť, nevidíš?“ Markéta se opět obrátila k Honzovi s plyšákem v ruce a starostlivě se zeptala: „Copak se stalo? Neublížila jsem ti, že ne?“ Ale Honza ji ignoroval a položil karmínovou kostku do řady. „No tak, řekni něco,“ naléhala na něj, „musíš přeci někdy něco říct, ne? Pořád jen mlčíš a mlčíš. Proč nikdy neřekneš

‘Mami‘ nebo ‘Tati‘?“ Ale Honza stále mlčel a tiše si hrál dál. To Markétě nedalo a rychle a neohrabaně k němu přikročila. Nohou přitom nevědomky kopla do řady kostek. Než si stačila k němu dřepnout a říct mu něco, Honza začal vyvádět. Až nelidsky křičel a pln hněvu mlátil prázdnou rukou do všeho okolo tak horlivě, až se zdálo, že si může ublížit. Oba dva rodiče se k němu dřepili a začali ho uklidňovat, ale marně. On ne a ne přestat. Matka jej rychle vzala do náruče a opatrně ho položila do jeho dřevěné kolébky se zelenými polštářky a modrou dečkou. Sice ji cestou mlátil do zad a kopal do břicha, ale nedávala bolest najevo. Libor se ji snažil přitom chránit, ale neměl moc možností jak. I když už byl Honzík ve své postýlce, stále vyváděl a vyl vztekem bez sebe. A oni ho neustále uklidňovali. Skoro až zbytečně. Dlouho jim trvalo, než se úplně uklidnil. Vysílen svým hysterickým výlevem skoro okamžitě usnul. Pořádně sevřel plyšáka, kterého po celou dobu pevně držel ve své levačce, a přitulil se k němu. Byl na něj opět krásný pohled. Jakoby jej uložila maminka, zazpívala mu jeho oblíbenou ukolébavku a nic ho netrápilo. Jakoby se nic nestalo. Jakoby všechno bylo v pořádku. Vystresovaní a unavení rodiče zhasli světla a odešli po náročném sledu událostí taky spát. Markéta se ještě na prahu dveří otočila a podívala se na něj. Doufala, že se už nic podobného nestane. Prostě už ne. Už nikdy. Vždyť vypadal tak klidně, když se na něj dívala. Ležel nehybně ve své kolébce a v ruce držel plyšáka-kočku. Svou hračku...

...Malou třídou zaznělo zaklepání ukazovátka o katedru. Většina dětí na něj zareagovala a přestala se bavit, svačit, blbnout a začala dávat pozor. Tedy až na Honzu, který jej nezaznamenal, stejně jako nezaznamenal to, že za ním o přestávce několik spolužáků a chtělo se s ním bavit, a dál si nerušeně psal do svého sešitu. Mladá učitelka češtiny určená pro speciální školu, stojící u učitelského stolu, je pozdravila: „Dobrý den děti. Dneska si pro začátek zopakujeme to, co jsme se naučili už minulý týden. Budu vás volat k tabuli. Řeknu vám nějakou větu a vy ji napíšete na tabuli. Jednoduché, ne?“ Věděla sice jistě, že pro

některé děti to je to zcela nezvládnutelný úkol, ale byla jim ochotna pomoci a vysvětlit jim co a jak. Šibalsky se pousmála a zavolala si první – vcelku chytré děvče, u kterého si byla jistá, že její větu napíše beze chyb, aby motivovala další děti. Když malá baculatá dívenka s brýlemi došla k zelené tabuli, řekla jí: „Pro začátek něco jednoduchého: Strč prst a brk skrz krk.“ Dívenka hbitě bez chyb načmárala větu na tabuli, dostala hezkou pochvalu od učitelky a šla si sednout do přední lavice. Učitelka se rozhlídla po třídě a vyvolala jednoho chlapce ze třetí lavice u dveří, který patřil mezi ty průměrné. „Tak třeba,“ zamyslela se, „Otec odkázal Otakarovi oorat pole místo Oty.“ Pihatý zrzek lehce znervózněl a napsal na tabuli větu ‘Otec otkázal Otakarovi oorat pole místo Oty’. „Máš tam dvě chyby,“ začala jej češtinářka opravovat, „odkázat se píše s ‘d’, protože je to ustálená předpona. A slovo oorat snad ani neexistuje, možná to jen znamená oorat pole do nějakého kolečka. Máš tam prostě o jedno ‘o’ navíc. Ale jinak jsi to napsal velice slušně. Oprav si to a jdi si sednout.“ Hoch vůbec nelenil, opravil větu jak rychle jen vůbec mohl a skoro až klusem si šel sednout. Profesorka se mezitím opět rozhlédla po třídě a všimla si blonděatého chlapce, který si něco psal do svého modrého sešitu. „Honzo,“ oslovila jej, „pojď taky něco napsat sem před třídu, když si tam tak horlivě píšeš.“ Blonděák se nesměle podíval směrem, kde stála, ale vypadalo to, že se na ni vůbec nedívá. Jakoby se díval do dále. Tiše seděl a díval se. „Honzo, slyšíš? Pojď sem,“ opětovně jej vyzvala. Chlapec se divně zatvářil a něco si potichu zamumlal, pomalu vstal a plouživým krokem se vydal před třídu. Cestou třimal v levé ruce starou plyšovou kočku, která vypadala, jakoby se měla každou vteřinou rozpadnout. Když tam došel, učitelka se jej s pobaveným úsměvem zeptala: „Ty se od té kočky nikdy neodloučíš, co?“ Honza ji na otázku neodpověděl. Z úst mu vyšel jen jakýsi pazvuk a pravačkou začal poklepávat na tabuli. Učitelka takovou odpověď čekala. „Takže,“ zapřemýšlela, „Snese se se seščené louky.“ Chlapec vypadal, že jí nerozuměl, ale když se najednou na tabuli bleskurychle objevila požadovaná věta zcela bez chyb, všem

bylo jasné, že rozuměl. „Skvěle Honzo,“ pochválila jej, „ty mě nikdy nezklameš!“ Hochovi jen trochu zatikal levý koutek od pusy a mlčky si šel sednout.

Po škole si proň přišla jeho matka. Nepracovala, protože se musela neustále starat o svého synka. Na přivítanou jej objala a zeptala se, jak se měl. Honza však na její objetí reagoval zcela pasivně – jako vždy. A na otázku odpověděl jen pokývnutím hlavou do strany. Markéta už po letech začala lehce rozumět jeho posunkům a pochopila, že to bylo podle něj ve škole dobré. Pousmála se na něj, chytla ho za volnou ruku a vyrazili na cestu domů. Měli to jen kousek, neboť se nedávno přestěhovali. Markéta se zamyslela. Museli se přestěhovat, aby to neměli tak daleko od školy, protože speciálních škol ve městě bylo málo. Navíc život s ním byl velice obtížný. Málokterý rodič pochopí, jaké je to mít takové dítě, jako je právě Honza. Vůbec s vámi nemluví, je pořád někde sám, na vaší snahu a náklonnost neodpovídá normálním způsobem a jediná řádnější komunikace s ním je skrz psaní, které Honza zvládá naprosto brilantně oproti průměrným dětem. Je to s ním zkrátka velice těžké. Ale nikdy by ho nevyměnila za nějaké jiné dítě. Milovala ho. Za nic by ho nikdy v životě nedala.

Šli pomalu po chodníku. Nikam nespěchali. Neměli přece proč. Došli k přechodu přes ulici, když byla na semaforu červená. Vedle nich stál postarší pán s dlouhým hnědým kabátem a velkým kloboukem. V ruce pevně držel kožené vodítko, na němž byl uvázan tmavý dobrman. Honza se něj podíval. Nelíbil se mu. Vůbec ne. Zamračil se na něj. Dobrman mu pohled opětoval a silně na něj zavrčel, až se mu zpod tlamy zaleskly velké bílé tesáky. Honza si jeho gesto vzal až příliš útočně a nahněvaně naň vycenil své zuby. Markéta si toho všimla. Viděla, jak si oba dva hledí přímo do očí. Jakoby do sebe pronikli. Velice ji to překvapilo, poněvadž si vlastně ani nepamatovala, že by se někdy její syn nějakému člověku nebo zvířeti podíval do očí. Něco uvnitř jí ale říkalo, že to vůbec není dobře. Než ale stačila Honzu od zvířete odtrhnout, pes na něj tak silně zaštěkal, až se Honza natolik lekl, že

upustil svoji plyšovou kočku. Zvíře si myslelo, že je to pravá kočka, a tak se hračky zakouslo do krku a rozeběhlo se po silnici s takovou rychlostí, až jej majitel nedokázal udržet a pes se mu vymanil z držení. Markéta se snažila chytit svého syna, aby neudělal nějakou hloupost, ale než stačila nějak zakročít, dal se Honza do pronásledování zvířete. Dal do toho běhu všechnu svojí energii. Přece se jednalo o jeho kočku. O jeho první hračku! Přeběhl ulici, utíkal kousek po chodníku a pak zabočil za psem ke křižovatce. Cestou srazil plno nic netušících lidí. Doslova je odhodil. Tak rychle běžel. Jakoby mu šlo o život. Vydal do toho všechno. Jediné, na čem mu teď záleželo, bylo zvíře chytit a zmocnit se opět svého plyšáka. Běžel tak rychle, až se za ním prášilo. Zvíře dohnal uprostřed křižovatky, ke které běželi. S co největší zbývající silou do dobrmana kopnul. Zvíře bolestivě zakňučelo a upustilo plyšovou hračku. Honza se zastavil a s těžkým oddechováním zvedl pln štěstí svou kočku. Objal ji a začal vesele skákat a výskat. Markéta se k němu snažila co nejrychleji dostat, ale když doběhla na křižovatku, uslyšela jen zatroubení auta, zaskřípaní brzd, náraz a dopad lidského těla na asfalt. Ze šoku se nezmohla ani slova. Zatmělo se jí před očima a složila se na zem. Spadla do bezvědomí.

Když začínala nabývat vědomí, slyšela kolem sebe obrovský hluk – sirény sanitky a policejních vozů, hlasy záchranářů a přihlížejících diváků neštěstí a zvuky odjíždějících aut. Byla šíleně zmatená. Vůbec si nepamatovala, co se stalo. Najednou nad sebou uslyšela známý příjemný hlas, který byl ale zlomen žalostí a strachem. „Markéto, zlatíčko, slyšíš mě?“ zeptal se jí Libor. Otevřela oči a podívala se před sebe. Všechno bylo tak rozmazané. „Libore?“ zamumlala, „jsi to ty?“ „Ano, jsem tady,“ přisvědčil a chytil ji za ruku. Jeho ruka byla tak teplá. Dodávala jí pocit bezpečí. „Co se stalo?“ zeptala se ho. Libor se zatvářil zmateně a podívil se: „Copak ty to nevíš? Co si naposledy pamatuješ?“ „No,“ zavzpomínala, „byla jsem vyzvednout Honzika ze školy. No a pak jsme došli k takovému pánovi se psem. A pak si pamatuju, jak Honza běžel za tím psem, pač mu sebral

hračku. No a pak si už jen pamatuju, jak Honza stál uprostřed křižovatky. Řekni mi, je v pořádku, že?“ Ale Libor mlčel. Už se všechno začalo rozjasňovat. Už viděla, že mu po tvářích stékají slzy. Libor jí jen naznačil posunkem hlavy směr, kam se má podívat. Ohlédla se. Viděla křižovatku, na které stálo mnoho osobních

aut, pár policejních a jedno záchranářské. Viděla vyděšené tváře lidí, které svědčily o tragédii, která se odehrála. Viděla záchranáře, jak zapínají černý igelitový pytel, který nebyl prázdný. Viděla ulici, na které ležela pouze a jen hračka. Hračka ležící v kaluži krve...

VYPADÁŠ HROZNĚ

Vypadáš hrozně aneb jak to člověku může ?slušet? na ufecu! Bylo tam více takových, s obličejí zpotenými, unavenými, zpotvořenými. Ufec je namáhavý. Minule jsme slíbili rekapitulaci, ale ta přijde až příště. Užijte si o jeden hrozný obličej navíc.

Už víte, komu dáte hlas? Bude to holka či kluk? Vedení, rádce či člen? A podle čeho vlastně budete vybírat? Těšíme se již brzy na vaše hlasy, vaše Vypadáš hrozně!

RENDEZ-VOUS

Před pár dny jsme si na klubovně povídali s MMS (milou mladou slečnou). Překvapila nás svými úvahami, potěšila básničkou a nakazila svým nadšením. Je energická a hodně gestikuluje, což se v náhrávce projevovalo častým slovem „takhle“. Takhle velká flétna, Červenáček měl vlasy takhle a tak dále. Doma má kočku a rybičky. O Muzejní noci bude

Maxmilián, Jeremiáš

vystupovat s flétnovým triem v kapli na Špilberku. Tentokrát budou hrát ve středověkém stylu.

Už víte, o kom mluvíme? Správně, o **Souri**.

Jak jsi se dostala do skautu? Někdo tě přivedl?

Já sama jsem chtěla jít do skautu. Už někdy, když jsem byla malá, jsem přišla na Den otevřených dveří a zalíbilo se mi tu.

A jak ses o DODu dozvěděla?

Viděla jsem to někde na letáčku.

Co tě do skautu táhlo?

Vždycky jsem četla Rychlý šípy a podobně a strašně se mi to líbilo a chtěla jsem být jako oni.

Kdo byl z Rychlých šípů tvůj oblíbenec?

Červenáček.

Proč jsi měla nejradši zrovna jeho?

Byl mi sympatický vzhledem. Měl takový zatočený vlasy. A taky byl hodný. Nebyl zas až tak přehnaně čestnej jak Mirek Dušín. Ten byl až moc vzornej.

Jak dlouho už do skautu chodíš?

Od třetí třídy.

Jak dlouho jsi rádkyní?

Asi tři roky.

Co si myslíš o vztazích v oddíle, středisku?

(zdráhá se odpovědět) Myslím si, že poslední dobou jsou docela špatný.

Čím to je?

Možná spolu lidi málo komunikují. A proto si pak myslí něco, co není pravda, a někdo jinej si z toho pak udělá nějaký závěr a něco udělá, a druhý si o něm pak myslí, že je blbej.

Myslíš tím, že se ve středisku nesou různé polopravdy a to pak ovlivňuje názory lidí na druhý lidi?

Jo, je tady hodně různých drbů.

A proč tedy ve skautu zůstáváš?

Já si to bez něj nedokážu představit, protože to tady mám i přesto hrozně ráda *(úsměv)*.

Co máš nejradši?

Hlavně vedení dětí. Ale i bytí s těma staršíma.

Koho tedy vedeš?

Celou dobu nejmladší světlušky.

To ses ty sama rozhodla, že chceš vést ty nejmenší?

Jo, mám malý děti ráda.

Proč?

Líp se s nima komunikuje než s těma staršíma, ty už jsou moc pubertální a nechtějí poslouchat.

Není třeba nevýhoda, že toho tolik neumí?

Ne. Oni toho umí dost, jsou šikovný.

Jsou hodně zvědavé?

Jo, pořád se na něco ptají. I na to co nevím *(úsměv)*.

Když se zeptají na něco, co nevíš, přiznáš to?

Jo. Doufám, že si toho cení.

Taky se pořád na někoho věší?

Jo. Všechny světlušky se chtějí hrozně mazlit, přijdou a začnou tě objímat.

A to ti neva?

Ne, já to mám ráda. I když někdy mám pocit, že to trochu přehání, ale nevadí mi to.

Myslíš, že to ty děti potřebují?

Myslím, že jo, že jsou zvyklí na maminku a že jim ji můžeš takhle trošku nahradit a že je to tak pro ně lepší.

Jaký to je být se sestrou v oddíle?

Občas blbý. Když jsme spolu tak často, doma i tady, tak se pak často hádáme. Na druhou stranu je zábavná a jsme spolu hodně sehraný. Když se hraje nějaká hra na spolupráci a jsme spolu, tak jistojistě vyhrajem. Taky se strašně dobře známe a můžu jí říkat i věci, co bych nikomu jinýmu, kromě Hibou, neřekla.

Kde teď studuješ?

Na gymplu na Vídeňské.

Tvé oblíbené předměty jsou...?

Výtvarka, francouzština, angličtina, čeština a dějepis. A ZSV (*smích*).

Uf. Začnem výtvarkou. Co děláš nejradši? Maluješ, vyrábíš, ...?

Ráda kreslím. Jako jen jednou barvou. Třeba tužkou. Tu mám nejradši.

Co kreslíš? Krajiny, portréty...

Co zrovna přijde pod ruku. Ale rozhodně nemám ráda portréty. Takový ty detailní věci, který mají být na přesnost. Já spíš tak čmárám, že to pak třeba vypadá hezky, ale když mám nakreslit něco přesného, třeba geometrický tvar nebo obličej, tak to tak dobře nevypadá.

A máš i jiné umělecké sklony?

Hudební.

No jasně, flétnu. Na kolik druhů hraješ?

Na čtyři. Všechno zobcový, sopránová, altová, tenorová a basová.

No a dál, francouzština.

Tu mám teď první rok a hrozně mě baví. Máme výborného učitele, umí nás jako jeden z mála namotivovat, abychom se učili.

Máš nějakého oblíbeného francouzského spisovatele?

Jacquesa Préverta. Nejradši mám od něj takovou tu: Šel jsem na trh s ptáky a koupil jsem něco pro tebe má lásko, pak jsem šel na trh s květinami, koupil jsem květiny pro tebe má lásko a pak jsem šel kamsi, hledal jsem tě a nenašel. Je to smutný, ale hezký. (*báseň se jmenuje Pro tebe má lásko – pro zájemce*)

Malého prince jsi četla?

Jo vidíš, toho jsem taky četla, ten je taky moc hezkej.

Tvoje oblíbená pasáž?

Takový to: Kdybych já měl tolik času, tak bych šel hezky pomalu ke studánce pro vodu.

Co ti to říká, tahle věta?

Že je všechno moc přemodernizovaný a že by měli lidi mít víc času pro sebe.

Snažíš se podle toho řídit?

Jo. Snažím se moc nezabývat zbytečnými věcmi. Technickými, konzumními. Nebo taky pořád jen nepracovat, ale i dělat věci pro sebe. Třeba se poplakuju, když je jaro, tak jdu u nás doma na zahradu a tam něco dělám. Čtu si, kreslím nebo hraju na flétnu.

Pověz nám o tom tvém názoru něco víc.

Lidi se moc vážou na počítače a veškerou techniku vůbec bez ní nedokážou být. Třeba bych si ráda dopisovala normálně poštou, ale není komu, všichni používají maily. Já nerada pracuju s počítačem, vysává mi to energii.

Takže se třeba snažíš být hodně venku v přírodě, mimo techniku?

Jo, teď jsme třeba byli v Bílých Karpatech s Podhoubím. Bylo to tam hodně hezký. Líbilo se mi, že to nebyly velehory, ale už tam byly nějaké kopce, a strašně hezká příroda. A potkali jsme tam místního sběratele fléten a ten nám s Ilei ukazoval, jak se na ně hraje, a byl hrozně hodnej (*nadšený výraz*).

Jak jste si tam s děčkama rozuměli?

Myslím, že nad očekávání dobře, Bála jsem se, že to bude horší.

Kam plánuješ jet dál?

Chtěla bych se podívat do nějakých vyšších hor, třeba znovu do Tater, jak jsme byli o rendez vousprázdninách. Snad se letos zas někam pojede.

Přemýšlela jsi třeba někdy o tom, že by sis nabarvila vlasy?

Jo, když jsem byla malá, tak jsem chtěla mít zrzavý vlasy, jak Pipi Dlouhá Punčocha.

To nám připomíná... byla jsi na Převlíkandě?

Jojo, šla jsem za hiphopera.

Za kluka?

No... to nevím, co to mělo být...

Jaká je tvoje oblíbená barva?

Zelená a žlutá. Zelená je jak stromy, žlutá je hezká na pohled, je jak slunce. Mám žlutý boty (*úsměv*).

Někde jsme slyšeli, že žlutá je známka infantilnosti. Myslíš, že to na tebe sedí?

Jo, trochu možná jo (*smích*).

Nenosíš náušnice?

Ne, nemám propíchnuté uši. Rodiče mi to jako malé neudělali, a teďka když bych si o tom mohla rozhodnout už sama, tak je nechci. Je to zbytečný a nelíbí se mi to. Propíchnout si kus těla mi přijde hrozný (*šklebí se*).

Jaká vlastnost ti na lidech nejvíc vadí?

Netolerance.

A co naopak oceňuješ?

Nadšení pro věc.

Myslíš, že jsi tolerantní a nadšená?

Myslím, že jo.

Netolerance...

Někdo nedokáže připustit, že to co on nedělá nebo nemá, může být taky dobrý.

Co je smyslem života? Smyslem tvého života?

(*Zděšený výraz v očích*) To je osobní otázka! Strašně moc!

Neříkej co, ale jestli už víš nebo ještě tápeš...?

Myslím, že ještě tápu. Ale už se jistým směrem vydávám.

Co ti pomáhá si to ujasňovat?

Přemýšlení. Sama se sebou.

Máš nějaké životní krédo? Oblíbený citát či tak něco?

Líbí se mi takový to: Co stojí zato, aby se

udělalo, se má udělat pořádně.

Co bys chtěla v budoucnu dělat za práci?

Jedna z možností je novinářina, druhá něco s dětma.

K čemu teď zrovna tíhneš víc?

Teď spíš k dětem. Třeba by mě bavilo být učitelkou na základce těch nejmenších dětí.

Co by byla hlavní věc, kterou bys jim chtěla předat?

Aby byly odvážný a uměly prosadit, co si myslí.

Ale zároveň musí být tolerantní.

Jo (*úsměv*).

Máš nějaký sen?

Mám stomiliónů snů!

První, co tě napadne.

Podívat se do Paříže.

Proč?

Protože to je strašně známý a chtěla bych vidět, jak to tam vypadá.

S kým bys tam chtěla?

S rodičema.

Cože? Nebylo to lepší s klukem, když je to tak romantický město?

Ne. Nemám moc ráda romantiku. Takový to (*zpotvořený hlas*) ježišmarja, tady je to tak strašně romantický, ehm ehm, to je krása, budu se tady dívat z Eiffelovky... ble... ble...

A co další přání?

Chtěla bych se naučit poznávat kytky a souhvězdí. Na kytkách docela pracuju, ale souhvězdí mi přijdou jako strašně nedosažitelná věc. Hrozně těžký. Já se v tom na té obloze neorientuju.

Kdo myslíš, že je z kluků nejspolehlivější?

Myslím, že jsou všichni spolehliví.

Nezábavnější?

S Brisem a Pelcem jsem se teď dobře bavila v Karpatech.

Kdo z kluků má nějakou výjimečnou vlastnost?

(to je přece jednoduché!) Thran.
Megainteligenci! Orwen a Pelco mají podle

mne zajímavý názory, dobře se mi s nima povídá, s Brisem se mi zas dobře spolupracuje.

Vzkaz pro čtenáře?

Já jsem si něco připravila (*hrdý výraz*). Takže: Než se pořád bát, za něčím se hnát a se vším se štvát, lepší je se smát, mít někoho rád a nemít hlad.